

[Jørgen Junior]

mere end 30 år gammel, den burde være uden interesse for moderne lovgivere. Der er imidlertid en grund til, at denne lov ikke er helt uinteressant og derfor var med i det første udkast, som blev forelagt de syv forslagsstillere, og det er, at den tidligere justitsminister i sin tid svarede hr. Fuglsang, at man stadig væk

Formanden:

Jeg er nødt til at bede om en rask afslutning her.

Jørgen Junior:

. . . . o. k. Jeg skal afslutte og komme ind på det spørgsmål senere. Jeg kommer med et spørgsmål i anden runde til justitsministeren.

Jeg skal blot sige, at jeg synes, det er helt oplagt, at vi nu må tage afstand fra en efter min mening nærmest middelalderlig lovgivning, som praktiseres alt for mange steder i denne verden. Vi må komme på niveau med de lande, som har indset, at man ikke kan være dette bekendt længere.

Arne Christiansen (V):

Jeg er meget enig med justitsministeren, når han understreger, at det forslag, som behandles i dag, ikke bør give anledning til en generel drøftelse af dødsstraf. Jeg er enig med ham, fordi de to love, det drejer sig om, jo så klart afgrænser sanktionsmulighederne så vel i den borgerlige som i den militære straffelov.

Jeg er også enig med justitsministeren om, at det er et meget vanskeligt og et stærkt personligt spørgsmål, den holdning man må indtage til lovene, som de foreligger, og til forslaget om at afskaffe dødsstraffen.

Der er tale om gengangerforslag. De blev fremsat i 1973 af den daværende justitsminister og i 1974 af socialdemokratiske medlemmer af tinget. Dengang var der en del fra venstre, der ikke kunne medvirke. Det er også tilfældet i dag, og jeg taler på deres vegne, som vender sig mod dette forslag.

Må jeg sige, at jeg finder ikke, at der er fremkommet nye argumenter i dag i forhold til behandlingen for fire år siden, og argumenterne for at bevare disse to sanktionsmuligheder i de to love er også de samme. Jeg vil også her gøre justitsministerens ord til mine og sige, at det er alvorlige ting, det dre-

jer sig om, det er vel den alvorligste lov, vi kan behandle her i salen. Men også alvoren i den holdning, som vi er nogle stykker der indtager, vil jeg gerne fremhæve. Jeg skal ikke af den grund gentage de mange argumenter, som jeg og andre førte i marken i 1974, kun fremhæve nogle principielle synspunkter.

Jeg er af den opfattelse, at folketetinget ikke én gang til må bringes i den situation, at det som rigsdagen i 1945 må lovgive med tilbagevirkende kraft, fordi folk er parat til i harme og i foragt over for terrorister og mordere at tage loven i egen hånd. De, som nu omtaler begivenhederne dengang i forbindelse med denne lovbehandling, vil jeg henvise til at læse Rigsdagstidende, både fra 1945 og fra 1952, hvor erfaringerne fra besættelsestiden og retsopgøret blev omsat i lov for netop at hindre en sådan situation for den lovgivende forsamling, som forslagsstillerne nu vil kunne skabe mulighed for.

Som sagt bør vi i et retssamfund principielt ikke bringe den lovgivende forsamling i den situation, at man skal lovgive med tilbagevirkende kraft, og da slet ikke om straffelovens alvorligste sanktion: dødsstraffen. Den konsekvens bør dagens forslagsstillere også tage ind i deres overvejelser.

Jeg vil også advare imod at tro, at lovgiverne i 1945 og i 1952, så lidt som de, der i dag fastholder loven, repræsenterer en anden etisk eller en anden humanistisk indstilling end forslagsstillerne.

Man kan måske diskutere den generalpræventive virkning af dødsstraf i den borgerlige straffelov, men jeg er dog af den opfattelse, at dødsstraffen, som den er hjemlet i den militære straffelov, har præventiv virkning og er nødvendig for landets sikkerhed i givne situationer.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at den almindelige humanisering af straffelovgivning, som præger disse år, ikke bør vinde indpas inden for de to meget snævre og klart afgrænsede områder, som lovbestemmelsen om dødsstraf omfatter. Hvis verden udvikler sig på fredelig vis, som vi alle håber og arbejder for, så bliver disse love aldrig effektive, men de står som forsikring mod selv-tægt og mod trusler mod landets sikkerhed i en nødværgesituation af en karakter, som adskillige medlemmer af dette ting endnu kan huske. Derfor skal lovene bevares, som også